

ΟΤΙ ΕΠΕΣΕ ΣΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΑΛΟ ΜΟΥ ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΜΕΣΑ ΜΟΥ ΤΟΣΟ ΒΑΘΙΑ

Απόσπασμα από το βιβλίο Αναφορά στο Γκρέκο του Νίκου Καζαντζάκη

Μαλακό το μυαλό του παιδιού, **τρυφερή** η **σάρκα** του, ο ήλιος, το φεγγάρι, η βροχή, ο αγέρας, η σιωπή, όλα πέφτουν απάνω του, **ζύμη αφράτη** και το ζυμώνουν. Το παιδί ρουφάει τον κόσμο με απληστία, τον δέχεται το σπλάχνο του, τον αφομοιώνει και τον κάνει παιδί.

Θυμούμαι, καθόμουν συχνά στο κατώφλι του σπιτιού μας, έλαμπε ο ήλιος, καίγονταν ο αγέρας, σ' ένα μεγάλο σπίτι στη γειτονιά **πατούσαν σταφύλια**, **μύριζε** ο κόσμος **μούστο**, σφαλνούσα τα μάτια ευτυχισμένος, άπλωνα τις φούχτες και περίμενα. Κι ερχόταν ο Θεός, όσο ήμουν παιδί ποτέ δε με γέλασε, έρχονταν, παιδί κι αυτός σαν κι εμένα, και μου 'βαζε στα χέρια τα παιχνίδια του – τον ήλιο, το φεγγάρι, τον άνεμο. <<Χάρισμά σου, μου 'λεγε, χάρισμά σου, παίξε μαζί τους. Εγώ έχω κι ,άλλα>>. Άνοιγα τα μάτια, ο Θεός εξαφανίζονταν μα απόμεναν στα χέρια μου τα παιχνιδάκια του.

Βασίλης και Φοίβος